

РЕШЕНИЕ

№ 4287

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ

при участието на секретаря ГАЛИНА ХР. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ Гражданско дело № 20231110103705 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по предявени от ЗАД „***“ АД против ЗД „***“ АД иск с правно основание чл. 411 КЗ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 172,98лв. - заплатено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски, ведно със законна лихва за периода от 24.01.2023 г. до изплащане на вземането.Претендира разноски.

Ищецът твърди, че по договор за имуществена застраховка “Каско” е заплатил на застрахования сума в размер на 325,96 лв., представляваща застрахователно обезщетение за нанесени на МПС *** с рег. № *** щети, настъпили в резултат от ПТП, реализирано на 07.06.2022 г. в гр. **, ж.к. „***. Посочва, че виновен за ПТП е водачът на МПС *** с рег. № ***, чиято гражданска отговорност към датата на ПТП е застрахована при ответното дружество. Твърди, че ответникът не е изпълнил изцяло задълженията си по договора за застраховка “Гражданска отговорност” по предявената от ищеца регресна претенция за заплатеното застрахователно обезщетение.Сторени са разходи за ликвидационни разноски от 25 лв. Извънсъдебно са заплатени 177,98 лв., като се претендират 172,98 лв.

Ответникът в срока по чл. 131 ГПК депозира писмен отговор на исковата молба, с който оспорва претенцията по основание и размер.Заявява, че не са ангажирани доказателства по отношение на каквато и да е причинно – следствена връзка между твърдяната вина на застрахования и механизма на ПТП. Оспорва водачът на „***“ да е виновен за ПТП. При условията на евентуалност твърди съпричиняване. Оспорва размера на иска. Претендира

разноски.

Съдът, като взе предвид исканията и доводите на страните, събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира следното:

С плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или срещу лицето, застраховало неговата гражданска отговорност. За възникване на регресното вземане е необходимо да се установят следните факти: да е сключен договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на МПС, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди. Съобразно разпоредбата на чл. 154 ГПК ищецът следва да установи горепосочените обстоятелства.

С доклада по делото са отделени, като безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че към датата на ПТП водачът на МПС „***“ с рег. № *** е бил със сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника; че МПС е отремантирано и ищецът е заплатил сума в размер на 325,96 лв; че са сторени разходи за ликвидационни разноски в размер на 25 лева; че извънсъдебно са заплатени 177,98 лв; че относно увреденото МПС *** с рег. № *** е налице валиден договор за застраховка „Каско“ и ПТП е настъпило в срока на застрахователното покритие и съставлява покрит риск.

По делото са спорни механизмът на ПТП, както и стойността на нанесените на *** с рег. № ***, вреди.

За установяване на механизма на процесното ПТП са допуснати двама свидетели, както и е назначена САТЕ.

От показанията на разпитания свидетел по делегация – ***, собственик на пострадалия лек автомобил, се установява, че спрял лекия си автомобил до тротоара на улицата от дясната страна. Пред входа на училище „****“, където водил сина си. Посочва, че в същото време минавал автомобил, които свил пред него вероятно за да паркира, и се получило остъргване между задната врата, заден калник на другия автомобил и предната броня управлявания от него автомобил. Свидетелят твърди, че е бил в спряно положение. Заявява, че е имало одраскана предна броня.

Съдът дава вяра на показанията на свидетеля ***, тъй като възприятията на свидетеля са непротиворечиви, почиват на преки лични възприятия и не се опровергават от събраните по делото доказателства.

От показанията на разпитания по делегация свидетел ***, водач на л.а. „*** ***, 5-ца причинил ПТП-то, се установява, че пътнотранспортно

произшествие е настъпило пред ОУ „****“.Твърди, че другия автомобил е бил бял на цвят, но не си спомня марката на автомобила, както и дали същия е бил в движение при настъпване на удара.Свидетелката посочва, че е идвала от главната улица и е искала да завие пред входа на училището.Твърди, че не може да каже кой кого е ударил. Заявява, че е идвала от главна улица, а водачът на другия автомобил е бил спрял срещу самия вход на училището.Твърди, че не може да каже, че е била извършена маневра от водача на другото превозно средство към момента на сблъсъка. Посочва, че се е движела направо в кв. „****“.Твърди, че водачът на процесния автомобил е бил спрял пред заведението пред самото училище.Твърди, че автомобилът на другия водач се е намирал от дясната страна на неговото МПС.Свидетелката посочва, че също се е движела в дясната лента.Посочва, че в същата лента е настъпил удара.Твърди, че по време на удара нейния автомобил е бил в движение и е бил по-напред.От свидетелските показания се установи, че след удара свидетелката е спряла веднага.Установява се, че е ударила дясна врата и калник, а на другия автомобил предната част и лявата му врата.Твърди, че не е уведомявала органите на Пътна полиция за настъпилото ПТП.Свидетелката заявява, че тя е съставила протокола.Твърди, че след няколко часа водачът на увредения автомобил се е върнал до училището където свидетелката работи и я е накарал да напише в протокола, че поема вината.

Съдът не дава вяра на показанията на свидетеля ***, в частта в която се твърди, че л.а. *** с рег. № *** е бил в движение при настъпване на удара. На първо място този факт се опровергава от приетото по делото заключение по изготвената САТЕ. На следващо място в тази част показанията на свидетелката са противочериви, доколкото на първо място твърди, че не може да каже, че е била извършена маневра от водача на другото превозно средство към момента на сблъсъка, на следващо сочи, че водачът на другия автомобил е бил спрял срещу самия вход на училището.

От приетата по делото САТЕ се установява, че има два варианта за механизма на настъпване на процесното ПТП.При първия вариант вещото лице е посочило, че при гореописаната обстановка водачът ** е предприел излизане от колоната на паркирани автомобили, като се е отклонил наляво и е навлязъл в лентата, по която се е движел л.а. „****“.Между двата автомобила е настъпил удар, като л.а. „****“ с предната си лява странична част се е протрил в дясната врата и задния десен калник.Като от техническа гледна точка причината за настъпване на процесното ПТП са субективните действия на водача на л.а. „****“, който е предприел навлизане в пътната лента, по която вече се е движел л.а. „****“.

При втория вариант вещото лице е посочило, че при гореописаната обстановка водачът ** е предприела маневра за отклоняване надясно за посоката на движението си и паркиране пред спрения л.а. „****“.Като при тази маневра е настъпил удар, като л.а. „****“ се е протрил със задната си дясна

врата и задния си десен калник в предната лява странична част на л.а. „***“.Изтъква, че вследствие на удара и по двата автомобила са получени щетите, отразени в материалите по делото.Посочва, че от техническа гледна точка причината за настъпване на процесното ПТП са субективните действия на водача на л.а. „****“ – ***, която при отклоняването си надясно за посоката си не е осигурила необходимата надлъжна безопасна дистанция пред спрения на място л.а. „***“.

В съдебно заседание вещото лице посочва, че приема втория вариант, доколкото в показанията си свидетелката * ** посочва, че нее сигурна дали водачът на другата кола е потеглил или е бил на място. Прием, че с оглед показанията на водача на автомобилът предприемащ маневра за паркиране, последният не е спазил дистанция и със задната дясна част реализира ПТП с предната част на спрелия л.а. ** **.

От приетата САТЕ се установява също, че причинените вреди на л.а. „** ***“ рег. № *** са следните: Облицовка предна броня, Калник пр.десен, Фар ляв полиране, като размерът на средните пазарни цени за отстраняване на повредите по същия се равнява на 355,00 (426,00 лв. с включен ДДС.).Установява се, че при прав участък видимостта на водача на л.а. „****“ към паркираните автомобили на практика е неограничена.Излага, че за водача на паркирания л.а. „***“ при нормална центровка на лявото огледало за обратно виждане видимостта за водача му назад е над 10 метра при обхват с широчина 2,5 и над 20 метра при обхват с широчина 4 метра.Съдът цени заключението на вещото лице доколкото същото е изготвено въз основа на целия доказателствен материал събран по делото, включително приетите писмени доказателства, представени от ищеца и ответника както и от събраните в хода на съдебното дирене гласни доказателствени средства, чрез разпита на двамата свидетели *** и ***.

При така установените факти, съдът стигна до следните правни изводи:

Относно иска по чл.411 КЗ, вр. чл.45 от ЗЗД:

С плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на причинителя на вредата - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне - чл. 411 КЗ.

Застрахователното обезщетение следва да се определи в рамките на действителната пазарна стойност на увреденото МПС към момента на настъпване на застрахователното събитие, а такава е сумата, която е адекватна на стойността, необходима за ефективното отстраняване на причинените в резултат на пътно-транспортното произшествие вреди /решение № 115 от 09.07.2009 г. на ВКС по т.д.№ 627/2008 г., II т.о., ТК /.

Настоящият съдебен състав, счита че от показанията на свидетеля ***,

от приетия по делото двустранен протокол за ПТП и от САТЕ се установява верността на твърденията относно обстоятелствата, които са свързани с произшествието от 07.06.2022 г. Съдът приема, че е налице представения втори вариант за механизма на настъпване на процесното ПТП от заключението на вещото лице по СТА, а именно, че на процесната дата, водачът на МПС „****“, с рег. № *** е предприел маневра за отклоняване надясно за посоката на движението си и паркиране пред спрения л.а. „****“. В резултат на което е настъпил удар, като л.а. „****“ се е протрил със задната си дясна врата и задния си десен калник в предната лява странична част на л.а. „****“. От техническа гледна точка и от приложените по делото доказателства може да се направи извод, че причината за настъпване на процесното ПТП е поведението на водача на лек автомобил „****“ – ***. Същото се установява и от представения по делото и неоспорен от страните, двустранен констативен протокол, в който водачът на л.а. „****“ – *** изрично е признал вината си за настъпилото ПТП. Същото се потвърждава и от показанията на свидетеля ***, който посочи, че докато чака сина си пред училището, в същото време минава автомобил, който е направил десен завои, за да влезе пред него и да паркира. От неговите показания се установи, че същия е бил в спряно положение. Отделно от това вещото лице по допуснатата СТЕ заявява в открито съдебно заседание, че с оглед показанията на водача на лек автомобил „****“ приема, че водачът на автомобил „****“ е бил на място и тогава единствената причина е съприкосновението на автомобила „****“ с паркирания автомобил. Посочва, че той не може да предотврати удара, защото е паркирал на място и просто няма как да измени посоката, а тя (водачът на „****“) го засича и причината е в нея.

Съдът приема, че всички увреждания по л.а. „****“ с рег. № *** отразени в описа на застрахователя, се намират в пряка и причинно-следствена връзка с механизма на процесното събитие.

От приетото заключение на съдебно-автотехническа експертиза, която съдът кредитира като обективно и компетентно дадено се установява, че стойността, необходима за възстановяване на увредения лек автомобил „****“ рег. № ***, изчислена на база средни пазарни цени възлиза в размер на 355,00 лв. (426,00 лв. с ДДС)

Неоснователни са възраженията на ответника относно механизма за настъпване на произшествието и размера на дължимото обезщетение, които се опровергават от показанията на разпитаните по делото свидетели и от приетата САТЕ.

Налице са предпоставките за разглеждане на възражението за съпричиняване на вредонония резултат по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД от страна на водачът на „****“ с рег. № ***, който според ответника е предприел маневра за излизане от паркомясто, без да се убеди, че няма да създаде опасност за другите участници в движението, с което е нарушил императивните норми на ЗДВП и е допринесъл за настъпването на вредонония резултат.

В гражданското производство, с оглед принципа за непосредственост и равенство на страните в процеса, съпричиняването подлежи на изрично доказване. Настоящата съдебна инстанция намира, че възразението за съпричиняване е направено в преклузивния срок, същото следва да бъде разгледано. Съгласно задължителната и трайно установилата се съдебна практика, обективизирана съответно в т.7 на ППВС № 17/ 63 г., ТР № 88/62 г. на ОСГК на ВС, ТР № 1/2014 г. на ОСТК на ВКС и в множество служебно известни на настоящия съдебен състав решения: № 206/ 12. 03. 2009 г., по т.д. № 35/2009 г.

на II т.о.; № 54 от 22.05. 2012 г., по т.д.№ 316 / 2011 г. на II т.о.; № 165 от 26.10.2010 г., по т. д.№ 93/ 2010 г.; № 45 от 15. 04. 2009 г., по т.д.№ 525/2008 г. на II т.о.; № 169 от 28. 02.2012 г., по т.д.№ 762 /2010 г. на II т.о.; № 58 от 29.04.2011 г., по т.д.№ 623/2011 г. на II т.о.; № 206 от 12.03.10 г., по т.д.№ 2009 г.; № 18 от 17. 09.18 г., по гр.д.№ 60304 / 16 на IV г.о. и мн.др., за да е налице съпричиняване на вредата е необходимо да бъде установена пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, но не и вина. Приносът на увредения - обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но всякога това му поведение трябва да е противоправно и да води до настъпване, или да улеснява настъпването на вредоносния резултат, т.е., в някаква степен да го обуславя. Затова и винаги е необходимо да бъде направено разграничение между приноса на пострадалия за възникване на самото пътно – транспортно произшествие, като правно значим факт, изискващ приложението на чл.51, ал.2 от ЗЗД и допринасяне за настъпване на вредата спрямо самия него, факт, също изискващ приложение на чл.51, ал.2 от ЗЗД. Следователно, за да е налице принос на увредения към настъпване на увреждането, е необходимо извършеното от последния действие, респ. въздържането от такова, не само да нарушава предписаните от ЗДВП и ППЗДВП правила за поведение, но в своята конкретика да се намира в пряка причинна връзка с вредата, т.е. тя да е негово следствие. Изводът за наличие на съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД не може да почива на предположения, а следва да се основава на доказани по несъмнен начин конкретни действия или бездействия на пострадалия, с които той обективно да е способствал за вредоносния резултат, като е създал условия или е улеснил неговото настъпване. За определяне обаче степента на съпричиняване освен изясняване на механизма на процесното пътно произшествие, съдът следва да съпостави в достатъчна степен поведението на всеки един от участниците в същото.

В настоящия случай, категорично се установи, механизма на ПТП, а именно в близост до входа на училище „***“ непосредствено до тротоара е бил паркиран л.а. „** **“, с рег. № **. Последното е в съответствие с изискването на нормата на чл. 94, ал.3 от ЗДВП, която гласи, че за престой и паркиране в населените места пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя. По делото не са събрани доказателства за наличие на пътни

знаци регулиращи движението и указващи забрана за паркиране на посочената улица. При предприемане на маневра за отклоняване надясно за посоката на движението си и паркиране пред спрения л.а. „***“. При тази маневра е настъпил удар, като л.а. „***“ се е протрил със задната си дясна врата и задния си десен калник в предната лява странична част на л.а. „** **“, рег. № ***.

Липсват доказателства по делото с действията си водачът на л.а. „** **“ с рег. № *** да е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат. С оглед изложеното, настоящия съдебен състав счита, че в случая се установява единствено изключителна вина за настъпилото ПТП на водача на л.а. „***“ с рег. № *** за настъпване на процесното ПТП, изразявайки се в нарушение на чл. 20, ал.1 ЗДВП, тъй като последният не е изпълнил задължението да контролира непрекъснато управляваното от него пътно превозно средство, вследствие на което е настъпило процесното ПТП. По изложените по – горе съображения, предвид обстоятелството, че причинените на ищеца с ПТП-то имуществени вреди възлизат в размер на 350,96 лв., изразяващи се в 325,96 лв. – застрахователно обезщетение и ликвидационни разходи в размер на 25,00 лева, а ответникът е възстановил сумата от 177,98 лв., то за разликата в размер на 172.98 лв., колкото и размерът на предявения иск по чл. 411, ал. 1 КЗ, се явява основателен и доказан и следва да се уважи.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има ищецът. Дължимите разноски, направени в производството са в размер на 850 лева, представляващи заплатена държавна такса – 50 лева, депозит за СТЕ – 300 лева, депозит за свидетел – 20 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 480 лева.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД „***“ АД, с ЕИК ***, с адрес в гр. **, да плати на ищеца ЗАД „***“ АД с ЕИК **, с адрес в гр.**, на осн. чл.411 КЗ – **172,98 лв.**, представляваща неизплатена регресна претенция за изплатено от ищцовото дружество застрахователно обезщетение по имуществена застраховка и ликвидационни разходи, които ответното дружество в качеството на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на виновния за настъпването на вредите водач на МПС не е възстановило, ведно със законна лихва от предявяване на исковата молба – 24.01.2023 г. до изплащане на вземането.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ЗД „***“ АД, с ЕИК ***, с адрес в гр. **, да заплати на ЗД „***“ АД с ЕИК **, с адрес в ***, сумата в размер на 850,00 лв., представляваща съдебни разноски за исковото

производство.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____